

Leen van Duivendijk schildert met steeds een thema als uitgangspunt. Altijd onderzoekt hij de relatie tussen een gegeven én schilderkunstige mogelijkheden.

Dat leidt tot verassende en integere werken. Het oppervlak van water is de laatste jaren aanleiding voor schilderijen waarin de waarneming van de eigen omgeving wordt gecombineerd met het experimenteren met vorm en materiaal.

De schilderijen draaien om de spanning tussen wat aan de oppervlakte ligt en wat eronder verborgen blijft en het verlangen dát te doorgronden.

Altijd zoekt Leen van Duivendijk een evenwicht tussen het karakter van het beeld en het karakter van de verf. Hoe het oppervlak van de drager - het linnen - zo te bewerken dat het als drager zijn eigenheid behoudt, maar toch de illusie van het wateroppervlak teweeg brengt?